

Yiyiniz içiniz ancak israf etmeyiniz (Araf 31)

[Banu Atabay'ın lezzetler.com Yemek Tarifleri Sitesi](http://www.lezzetler.com)

İLK İNSAN

Onu görebilmek için aylar önceden hazırlanırsınız. Ona yaklaşmak için yeri gelir kıvrım kıvrık kuyruklara girer saatlerce beklersiniz. Onu daha önce hiç görmemiş olmanız, onun gibilerinin yakınında da hiç bulunmuş olmamanız ayrı bir heyecandır.

Acaba nasıl birileridir. Bana benziyor mudur? Kaba mıdır? Kibar mıdır? Beni fark eder mi? Yoksa hep yaptığı gibi sıra işi bir muamele mi yapar? Ona yakın olduğumu göstermek için onun bildiği kelimeleri mi öğrensem? Bilmem belki de bu yanlış mı olur? Kendim gibi olmaya devam etmek en iyisi herhalde...

Beklenen vakit geldi. Uçaktan indik. Hiç tanımadığımız ama hakkında önceden bir şeyler öğrenmeye çalıştığımız, yeni bir ülkenin havaalanındayız. Artık randevu saati geldi ancak onun bundan haberi yok. Ben merak içindeyim hala... az kaldı. Genelde kalabalık bir topluluk oluyor bu buluşmalarda. Tahmin ettiğim gibi uzun bir sıraya girdik. Hep de havasız ve sıcak oluyor bu yerler. Önümde bir kaç kişi kaldı artık onu uzaktan da olsa görebiliyorum. Asık suratlı ciddi biri, beni görmesi çok da önemli değil.

Şükür sıra geldi, öğrendiğim bir kaç kelimeyle merhaba dedim. Yüzüme bile bakmadı. Elini uzattı, pasaportumu verdim. Ben onu incelerken bilgisayardan bilgilere baktı. Demek bu ülkenin insanı böyle simada, şöyle tavırda. O gördüğüm "ilk insan". Elbette buradan çıkınca pek çoğunu göreceğim. Her zaman olduğu gibi bekletiliyoruz malum işlemler. Haberi yok onu incelediğimden.

Pasaporta damgayı vuruyor, geri uzatıyor. Ağızda belli belirsiz bir şeyler mırıldanıyor. Düğmeye basıyor, bariyer kalkıyor ve beni ülkesine sokuyor. Bir gümrük memuru olarak soğuk ve sıradan tavrını sergilemiş oluyor. Ülkesinde gördüğüm ilk insan olarak verdiğim ayrıcalığı hiç bilmeden benden sonra sırada bekleyenlerin işlemlerine geçiyor.
